

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Česká pošta, s. p.**, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 909/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2013, č. j. 6 A 61/2012 - 9,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal toho, aby městský soud vydal rozsudek tohoto obsahu: „*Určuje se, že vrácení všech písemností Českou poštou bylo nezákonným zásahem do práva na vyzvednutí soudní písemnosti v adresném místě, a to v důsledku neaplikace OSŘ a iracionálního pokynu soudů na obálce (do vlastních rukou, neukládat, dle 50 OSŘ), resp. soudu aplikované IMS č.j. 145/11-OD-ST (zelené obálky typu II. i III).*“

[2] Stěžovatel v žalobě vyjádřil nesouhlas s tím, že žalovaný nepostupoval při doručování konkrétně označených zásilek správně, když nepřipravil stěžovateli zásilky k vyzvednutí a následující pracovní den je vrátil odesílateli.

[3] V reakci na výzvu městského soudu k zaplacení soudního poplatku stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. K tomu stěžovatel přiložil vyplněné prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech pro osvobození od soudních

poplatků; v něm uvedl, že nemá žádné výdělečné zdanitelné příjmy, jako důvod uvedl „*plná invalidita*“, dále uvedl, že má peněžní závazky ve výši „*tisíce*“, jeho „*způsobilost kerást*“ je „*nenarušená*“, „*úvěrová bonita*“ je „*-1*“, jako způsob bydlení uvedl „*polonájemní*“ a konečně uvedl, že je příjemcem státní podpory – „*státní příspěvky dle zákona 111/06 ve znění 366/11Sb.*“

[4] Městský soud usnesením ze dne 18. 2. 2013, č. j. 6 A 61/2012 - 9, rozhodl o tom, že se stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznává a jeho žádost o ustanovení zástupce se zamítá. V odůvodnění uvedl, že stěžovatel doložil, že jeho majetkové poměry odůvodňují osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel byl v řízeních před městským soudem opakovaně osvobozován od soudních poplatků pro svou nemajetnost, o které soud nepochyboval ani v tomto případě. Městský soud je však toho názoru, že existuje jiný důvod pro nepřiznání osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel totiž zneužívá toho, že je od poplatků osvobozen a jeho úspěšné žádosti o osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobách i kasačních stížnostech jej povzbuzují k další procesní aktivitě. Odkázal přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012 - 22 (rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz), v němž se k osobě stěžovatele uvádí, že „*z jeho celkové aktivity je evidentní, že jde z hlediska počtu návrhů o kverulanta, který soudům směřuje své žádosti nikoliv proto, aby bylo rozhodnuto o věci, ale proto, aby bylo nějak rozhodnuto. [...] Soudy včetně soudů správních jsou povolány k ochraně práv, nikoliv k tvorbě zcela zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde.*“ Městský soud v této souvislosti poukázal i na způsob, jakým stěžovatel v tomto řízení sdělil své příjmové a majetkové poměry. Použité formulace dle jeho názoru vzbuzují vážné pochybnosti o tom, zda stěžovatel svoji žádost vůbec myslí vážně.

[5] Městský soud konečně dospěl k závěru, že podaná žaloba nemůže být úspěšná. Podstatou žaloby je totiž nesouhlas stěžovatele s obsahem § 50 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel uvádí jako doručovací adresu „*poste restante, 370 03 České Budějovice*“. Stěžovatel tedy žádá, aby mu byly písemnosti doručovány do provozovny žalovaného a nikoli do místa, kde bydlí. Žádá-li stěžovatel, aby mu byly písemnosti doručovány do místa, kde se nezdržuje a kde nemá žádnou domovní schránku, musí nést důsledky, které z této volby vyplývají. Co se týče žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce, stěžovatel nesplnil základní podmínku podle § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků.

[6] Usnesení městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností. Namítl, že soud má aplikovat zákony, nikoli judikáty, navíc týkající se jiného případu. Dále uvedl, že soud podle něj necituje žalobní námítky, namísto toho dělá výklad ustanovení § 50 o. s. ř. Není schopen uvést, v čem spočívá zjevná neúspěšnost žaloby. Stěžovatel má za to, že žádosti o osvobození od poplatků nelze zneužít, neboť může být kdykoli zamítnuta, příp. osvobození může být kdykoli odejmuto. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil.

[7] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že netrval na zaplacení soudního poplatku ani na zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, případně žádost o ustanovení advokáta, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77).

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v mezích námitek uplatněných v kasační stížnosti a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Individuální osvobození od soudních poplatků je procesním institutem, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých sociálních poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích. Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly. Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Aby mohl být účastník osvobozen od soudního poplatku podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., musí být splněny tyto tři předpoklady: (a) účastník musí doložit, že nemá dostatečné prostředky, (b) musí podat žádost o osvobození od soudních poplatků, a (c) soud nesmí dospět k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný. Mimo ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. se dílčím způsobem aplikuje rovněž ustanovení § 138 o. s. ř., za použití ustanovení § 64 s. ř. s., podle něhož je žadatel povinen soudu prokázat věrohodným způsobem své majetkové a sociální poměry. Citované ustanovení o. s. ř. pamatuje rovněž na situace, kdy uplatňování nebo bránění práva před soudem nese znaky svévole.

[10] Městský soud při posouzení naplnění předpokladů pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků vycházel vedle jeho prohlášení o majetkových poměrech učiněného v tomto řízení i z dalších písemností založených u soudu. Poukázal přitom na to, že stěžovatel je v jiných řízeních opakovaně osvobozován právě pro svoji nemajetnost. Městský soud tak sice v projednávané věci dospěl k závěru, že stěžovatel splňuje první z výše uvedených podmínek ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., tedy nedostatek prostředků, osvobození od soudních poplatků mu však nepřiznal. Dospěl totiž k závěru, že stěžovatel jednak zneužívá dobrodiní osvobození od soudních poplatků a jednak že podaná žaloba zjevně nemůže být úspěšná.

[11] Co se týče zneužívání dobrodiní osvobození od soudních poplatků, Nejvyšší správní soud předně uvádí, že toto je nepochybně důvodem způsobitelným legitimizovat odklon od dosavadní rozhodovací praxe. Má-li soud v každém jednotlivém případě vážit konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele, musí se v rámci tohoto postupu zabývat i otázkou, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem. Jakkoliv § 36 odst. 3 s. ř. s. oproti § 138 odst. 1 o. s. ř. výslovně nereprobuje osvobození účastníka řízení od povinnosti platit soudní poplatek v případě „*svévolného uplatňování práva*“, úvaha v naznačeném smyslu musí být imanentní součástí posouzení specifických okolností žádosti a individuálních poměrů žadatele a uplatní se tedy i v soudním řízení správním. Opačný závěr by byl v přímém rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení nemohl pouze pro svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu. Usnesení, kterým soud nevyhoví žádosti o osvobození od soudních poplatků v případě evidentního zneužívání práva na přístup k soudu, nemůže být s posledně jmenovaným právem účastníka řízení v rozporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91).

[12] V nyní projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud nepochybil, jestliže postup stěžovatele v jednotlivých řízeních posoudil jako svévolné uplatňování práva. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se městský soud dostatečným způsobem zabýval osobou stěžovatele a jeho procesní činností v předmětném řízení i v dalších řízeních vedených před tímto soudem. Zdejší soud přisvědčil městskému soudu v tom, že závěry o pokračujícím zneužívání práva lze činit s ohledem na četnost sporů iniciovaných stěžovatelem, na jejich podstatu a postup stěžovatele v jejich rámci, kdy stěžovatel často nepochybně nepostupuje s cílem dobrat se meritorního rozhodnutí ve sporné věci. Ke shodným závěrům ohledně procesní činnosti

stěžovatele již ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2012, č. j. 3 As 59/2012 - 7 či v usnesení ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012 - 22.

[13] V projednávané věci bylo rovněž zcela na místě, že městský soud poukázal na způsob, jímž stěžovatel sdělil soudu své osobní a majetkové poměry. Žádostí stěžovatele o osvobození od soudních poplatků téměř shodného obsahu se zabýval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném usnesení č. j. 1 As 121/2012 - 22, kde konstatoval, že „*takto formulovaná žádost je podle názoru soudu zjevně šikanózní a není míněna vážně. Jediným smyslem takovéto žádosti je dosáhnout samostatného rozhodnutí soudu o této žádosti, nikoliv vyhovění žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by žádost stěžovatel formuloval zcela jinak.*“

[14] Nejvyšší správní soud zde rovněž odkazuje na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. Cpjn 204/2009 (rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na internetové adrese www.nsoud.cz), kde je uvedeno: „*V této souvislosti je třeba vzít v úvahu účel právní úpravy soudních poplatků, od něž se odvíjejí i způsoby určení jeho výše v jednotlivých případech. Obecně uznávaným účelem (funkcí) soudních poplatků je zabezpečit zčásti úhradu nákladů, které vznikají státu výkonem soudnictví (fiskální funkce), omezovat podávání některých neuvážených či svévolných (šikanózních) návrhů na zahájení soudních řízení (regulační funkce) a působit na to, aby povinni dobrovolně plnili své povinnosti (motivační funkce) - srov. např. důvodovou zprávu k zákonu č. 549/1991 Sb. nebo náleží Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II. ÚS 2432/08.*“

[15] Kasační soud dále přisvědčil závěru městského soudu, že pokud stěžovatel spatřoval nezákonný zásah žalované v tom, že žalovaná nepřipravila doručované písemnosti na udané doručovací adrese k vyzvednutí, ale vrátila je soudu následující pracovní den, podaná žaloba zjevně nemohla být úspěšná. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6. 5. 2011, č. j. 8 As 70/2010 - 156, přisvědčil závěru, že podání žalobce, v němž vyjadřuje nespokojenost s doručováním písemností žalovanou, nesměruje k ochraně veřejných subjektivních práv podléhajících ochraně ve správním soudnictví, ale jde o výtky a stížnosti na postup při doručování písemností. Nejvyšší správní soud na tomto místě pouze připomíná, že pokud by se městský soud zabýval obsahem žaloby a dospěl přitom k závěru, že nebyly naplněny definiční znaky nezákonného zásahu, nejednalo by se o nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž o nesplnění definičních znaků nezákonného zásahu dle § 82 s. ř. s. Žaloba by tak byla v důsledku nesplnění podmínek § 82 s. ř. s. podle § 87 odst. 3 s. ř. s. nedůvodná, nikoli neprojednatelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2007, č. j. 5 Aps 6/2006 - 47).

[16] Poukazuje-li stěžovatel na to, že městský soud odkazoval na judikaturu, ačkoli tato rozhodnutí nemají sílu zákona či precedentu, není ani tato argumentace správná. Podle názoru Nejvyššího správního soudu naopak konstantní výklad určitého ustanovení právního předpisu i prostřednictvím jednotlivých soudních rozhodnutí plně naplňuje zásadu materiálního právního státu a upevňuje právní jistotu adresátů práva ohledně toho, jakým způsobem bude vůči nim postupováno.

[17] Nejvyšší správní soud rovněž přesvědčil městskému soudu v tom, že nebylo možné vyhovět ani žádosti stěžovatele o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Předpokladem k ustanovení zástupce z řad advokátů je totiž ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. právě splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77).

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené usnesení městského soudu netrpí vadami tvrzenými stěžovatelem, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[19] Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační

pokračování

stížnosti náklady nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu